

1

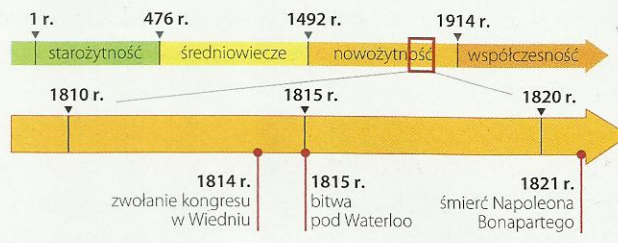
Kongres wiedeński

Co było wcześniej?

– zob. 1.C, 3.A, B (s. 7, 11, 12)

NA CO BĘDĘ ZWRACAĆ UWAGĘ:

- postanowienia kongresu wiedeńskiego,
- idee, które przyświecały twórcom porządku wiedeńskiego,
- przebieg „stu dni” Napoleona,
- powstanie Świętego Przymierza.

■ Początek kongresu

Kłęska poniesiona przez armię Napoleona w bitwie pod Lipskiem w 1813 r. przypieczętowała upadek potęgi Francji. W następnym roku wojska koalicji antynapoleońskiej zajęły Paryż. W tej sytuacji cesarz Francuzów ogłosił **abdykację** i został zesłany przez zwycięzców na położoną na Morzu Śródziemnym wyspę Elbę. Przywódcy państw koalicji postanowili zaś przywrócić na kontynencie porządek sprzed rewolucji francuskiej i wojen napoleońskich. W tym celu w stolicy Austrii – **Wiedniu** – w październiku 1814 r. zwołali kongres. Większość decyzji podejmowano w trakcie nieoficjalnych rozmów przedstawiceli 16 państw. O losach Europy decydowali jednak przede wszystkim: car Rosji **Aleksander I**, król Prus Fryderyk Wilhelm III, minister spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii Robert Stewart Castlereagh [czyt.: stiuart kaslrej] oraz cesarz austriacki Franciszek I i jego minister spraw zagranicznych **Klemens von Metternich** [czyt.: fon metterniś].

Abdykacja – rezygnacja władcy z tronu.

Bitwa pod Waterloo została przedstawiona na obrazie francuskiego artysty Henriego Felixa Philippoteaux z połowy XIX w. Uwieczniono decydujący moment starcia, kiedy brytyjska piechota, ubrana w charakterystyczne czerwone kurtki, odparła zmasowany atak francuskiej kawalerii. Ten sukces przesądził o klęsce Napoleona.

Z czasem pokonana Francja, w której tron objął Ludwik XVIII, zaczęła odgrywać na kongresie coraz większą rolę. Sprawili to działania francuskiego ministra spraw zagranicznych **Charles’a Talleyranda** [czyt.: szarla talejranda], który starał się zapobiec osłabieniu swojego kraju.

■ „Sto dni” Napoleona

Panująca na kongresie atmosfera zwycięstwa została zakłócona w marcu 1815 r. Zesłany na Elbę Napoleon 1 marca 1815 r. dotarł z oddziałem żołnierzy na południe Francji, skąd wyruszył w kierunku Paryża. W tym czasie wśród Francuzów narastało niezadowolenie z rządów Ludwika XVIII. Powracający z emigracji zwolennicy monarchii próbowali sprawować władzę według zasad starego porządku, nie biorąc pod uwagę ogromnych zmian, które zaszły w społeczeństwie w ciągu ponad 20 lat od wybuchu rewolucji.